

Greivin av Orient edla Kleyvar drongur

Gevið ljóð og líðið tará,
meðan eg gangi í dans,
kvøðið um greivan av Orient
og hovverkini hans.

So mjólka tey Kodlu,
imsar liðir venda,
taka so eina fjøður
og stinga í boppuenda;
so mjólka tey Kodlu.

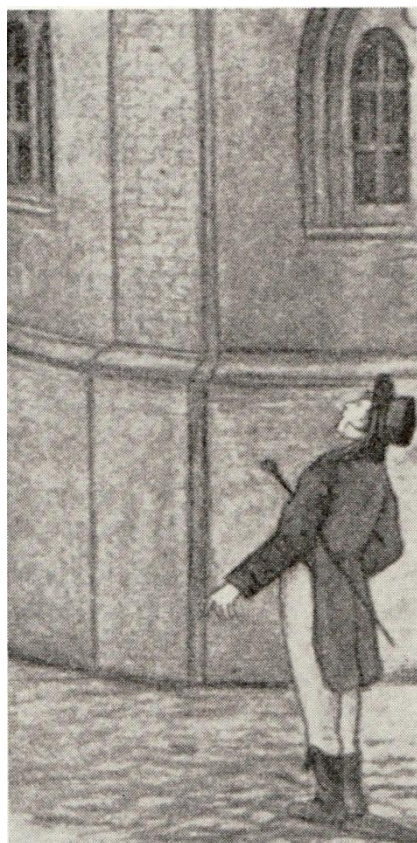
2. Tá ið tey skrivaðu hosnaárið,
tá var greivin borin,
fimur bæði til hond og fót,
men kvørsu var hann vorðin?

3. Havið tær hoyrt hans navnið gitið,
kvørsu tað er upp á fransk?
tað er rætt sum seyðasmæra
kadlast upp á dansk.

4. Ettir meira av navninum er,
harum vil eg nú tala:
tað er bæði S og Q (Ku)
og R við einum hala.

5. Tá ið ein kvøður um ungdóm hans,
tá má vera vendan,
eg ætlaði at lata tað vera nú
og goyma tað alt til endan.

6. Tað var um eitt halgikvøld,
eldurin hann mundi geisa,
tá fekk hann í sinni sítt
í onnur lond at reisa.

7. So fór hann í skipinun,
sum æt ettir hansara móður,
tað var mær av sonnun sagt,
hann var bæði glaður og fróur.

8. Vundu upp segl í húnar hátt,
blíðan birin fekk;
søgdu so adlir, at upp og niður
so kvikliga tað gekk.

9. Kósina til Miklagarða
góvu teir seg at stúra;
so gekk hann á dekkinum kvikur
rætt sum kúgv í míri.

10. Kastaðu sínum akkerun
á so kvítan sand;
firstur steig greivin av Orient
sínum fótun á land.

11. Loypa vil eg nú forbí
mangt, sum hann har sá,
uttan um tað eina,
tí vil eg siga frá.

12. Mitt í býnum stendur eitt fjall
vorðið sum Trøllkonufingur;
har mól hann tá rundanum
tríggjar ferðir í klingur.

13. Runt so var tað uttaná,
skelin var so fríð,
didnar vóru á botninum,
men opið oman í.

14. Hálva øktina mól hann tá,
áðrenn hann slapp uppá;
hann meinti so, adla verøldina
hann firi eygun sá.

15. Hann meinti, hann sá sín føðisbí –
lættna tók hans hjarta –
turkar burtur av eyganum,
men ei sá hann fossin svarta.

16. So maktaðist hann av hitanum
sum badnið, ið liggur reivað;
mangur reystur riddari
hann harmaði henda greiva.

17. Snarliga vendi hann sær um,
ei kundi hann sita í mak,
skundar sær attur til føðisland
við óforrættaðri sak.

18. Leiddur var hann av longun veg,
maktin var so svekkað,
skrivar bræv til móður sína:
geva sær gott at drekka.

19. Tá ið hann kom til landa attur,
errin mundi hann vera,
kundi at telja ævintír,
men einki tímdi at gera.

20. Nú skal fadla niður um stund,
eg kvøði ei longur á sinni,
meðan eg taki upp annan tátt,
sum dreingir leggja í minni.

21. Gentur har á gólvi ganga,
rætt sum hønur flakra;
gerið nú ei for mikið av!
tí nú kemur ettir tað vakra.

22. Nú skal rapla fyri mær,
rætt sum tað var prentað:
Greivin setist í hásætið
at lesa sítt testamenta.

– – – – –

23. Hann gav seg við manndóms ár,
rætt sum grimur hundur,
til at ríva kvannir upp
og til at morða lundar.

24. Brøvini læt hann skriva mong,
um tey vóru pá klakk,
mangar gentur setti hann á,
men adlar góvu honum krakk.

25. Ágrítin so mundi hann vera,
rætt sum “Rævens frens”;
síðani fór hann haðani
til kongins residens.

26. Har mól hann um henda bí
bæði dag og nátt,
hitti so á eitt lítið hús,
sum uttartil var grátt.

27. Dúgván sat í glæstriborg,
bæði prúð og svinn;
greivin hugsar við sjálvun sær:
her skal eg fara inn.

28. Hann fedl tá um gáttina,
tí hann var so fús;
ao fór hann í stovuna inn,
sum átti prins Kehraus.

29. Tríggjar dúgvur vóru har;
ein setti seg á hans knæ,
ein við kvørja liðina;
tað fedl so væl í lag.

30. Tær fóru ettir nátturða
og bóru honun steik;
ein var reyð og onnur var brún,
triðja var so bleik.

31. Tá ið tað mót morgni leið,
hann fór á gólvið fram,
fann ikki í herbergið;
so idla var honum an.

32. So fór hann í stovuna inn,
har sum prinsurin sat:
“Gakk og gev mær brennivín
og hartil morgunmat!”

33. Hann gav honum svínahøvur,
tað mundi vera bodli;
togaði á við tonnunun,
sum tey mjólka Kodlu.

34. Rívur tá sum kobbi tosk;
prinsurin biður hann skera.
“Hoyr tað, prinsurin søti mín!
her listir meg at vera.”

35. Dúgván so til orða tekur:
“Tær gongur idla til;
tú kannt ikki halda út;
sig tú, kvat tú vil!

36. Verður tú her henda vetur,
tað síggi eg á tínum hári,
tú verður ikki mergjaður
heldur enn brundur um várið.”

37. Rukkur sló hann á nøsina
og læt sum nakar hegri;
tá lifti hann upp beinið,
sló trantin upp í veðrið.

38. Skokraðu tær hann innan hadla,
satt tað sigi eg;
sprakk hann tá av durun út
og bíst at fara sín veg.

39. Prinsurin tók á honum fatt:
“Veit tú, kvat eg teinki!
meinar tú, tín argi skálk,
eg kosti teg fyri einki?”

40. Bangheit mundi hann so betaka,
knappliga kundi at mæla:
“Hoyr tú tað, mín náðigi harri!
kvat er at betala?”

41. Dúgván so til orða tekur,
gerst hon nú so grimm:
“Tú hevur at betala
okkun dálarnar fimm.”

42. Leggur hann teir í prinsins hond,
síðan niður á fold;
dálarnir eru vakrir,
men allir lukta av mold.

43. Síðan fór hann haðan frá
attur til sína móður;
greivin var av hesum verki
bæði glaður og fróur.

44. Síðan læt hann skriva bræv
eini gentu at senda;
tað kom honum so idla við,
sviða fekk hann í enda.

45. Testamentið havi eg kvøðið,
sum greivin mær tað gav;
nú orki eg ikki longur,
eg búgvist at halda av.

46. Eg vil ikki meira kvøða
nú á hesum sinni;
látrið tað er niður dottið,
kobbarnir svøлта inni.

Tátturin er prentaður her ettir einari uppskrift, sum finnst í Fugloyarbókini – einans uppskrift, ið til er –, tó við rættleiðingum, sum útgevarin hevur fingið í Nolsoy.

Ettir 1800 er tann táttur Nolsoyar-Páls irktur, sum nevnist “Greivin av Orient” edla “Kleyvar drongur”. Hann er ein kátur skemtitáttur gjørdur í narrari um ein Nolsoyardrong, Dánial Niklasson, kendur undir navninum “Dánial hjá Lilla”, og um ungdómsferðir hans. [...]. Dánial var ein skálkur og letingi og gjørði sum ungur skálkabrøgd í heilun. Ikki flættaðist við hann heima: Tað firsta, ið hann var tilgingin, streyk hann av landi og rakst attur og fram á ferðun ímidlun Føroya, Skotlands og Danmarks. Mikil maður vildi hann vera.

Høvuðsevnið í táttinun eru tvær Keypmannahavnarferðir Dánials, kvør beint attaná aðra og kvussu honum vagnaðist í tí danska høvuðsstaðnun. Stuttleika sær vildi hann sær í staðnun; men av tí at hann var ókunnigur har, gekk honun illa í hond, og hann kom heldur enn ikki skeivt firi ta seinnu ferðina. Í táttinun nevnist, at “greivin” í teirri fyrru ferðini kemur til eitt runt fjadl í miðjun staðnum við durun á botninun og opið omaní. Við hesun fjadli er meint “Runda torn”.

Uppskriftin er úr **Jakob Jakobsen: Poul Nolsøe, Lívssøga og irkingar** – við tí stavseting, sum varð kalla “broyting”, og sum Dr. Jakobsen brúkti. Viðmerkingarnar eru eisini úr somu bók – sjálvandi við somu stavseting. jd.